

Bestemmelsen kan endvidere danne grundlag for bestemmelser om, hvorledes ejeren af et sygdomsmistænkt dyr skal underrettes om resultatet af laboratorieundersøgelsen, f.eks. § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 182 af 3. april 1986 om IBR-infektion.

Regler om f.eks. dyrlægers, institutters og laboratoriers indberetning om visse sygdomme til Veterinærdirektoratet kan ligeledes fastsættes med hjemmel i denne bestemmelse. I sådanne regler kan tænkes fastsat, at laboratorier, institutter og lignende skal indberette til Veterinærdirektoratet, når visse sygdomme diagnosticeres ved undersøgelse af indsendt materiale, ligesom f.eks. praktiserende dyrlæger kan pålægges pligt til at indberette, når visse sygdomme diagnosticeres på klinisk grundlag.

Når sådanne indberetninger er påkrævede, skal det bl.a. ses på baggrund af, at Veterinærdirektoratet har til opgave at følge sundhedstilstanden blandt husdyrene i Danmark, og af det forhold, at der skal indberettes til O.I.E. om forekomst af en række sygdomme, som normalt ikke vil være omfattet af lovgivningen.

Som eksempel på sygdomme, der vil være omfattet af indberetningspligten, kan nævnes dels sygdomme, der er optaget på bilaget, og som diagnosticeres ved laboratiemæssig undersøgelse af indsendt materiale, dels sygdomme, der diagnosticeres for første gang i Danmark, og dels sygdomme, der er optaget på O.I.E.s liste B, men som ikke er omfattet af bilaget. Som eksempel herpå kan nævntes paratuberkulose, hundesyge og kværke.

Til § 7

Reglerne i dette kapitel er en sammenskrivning og forenkling af de bekæmpelsesforanstaltninger, der er hjemlet i den gældende husdyrsygdomslovgivning, dvs. 1920-loven med ændringslove samt særlovene, jf. bemærkningerne under pkt. 2, »Den gældende lovgivning«. Der er ikke tale om nogen udvidelse i forhold til de gældende regler, men der er sket en opstramning og forenkling derved, at foranstaltningerne principielt vil kunne bringes i anvendelse over for alle sygdomme, hvor bekæmpelsesforanstaltningerne efter 1920-loven er graderet efter sygdommens farlighed. Denne forenkling skal ses i sammenhæng med forslagets principielle ligestilling af alle husdyrsygdomme, jf. bemærkningerne til § 2.

Til stk. 1

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et eller flere af de hensyn, som loven skal tilgodese, jf. bemærkningerne til § 1, tilsiger, at der gennemføres bekæmpelse af en husdyrsygdom. Bestemmelsen giver ministeren adgang til at udstede konkrete påbud, men den vil også skulle danne grundlag for regler om bekæmpelsesforanstaltninger, jf. herved Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 355 af 21. juni 1973 om ondartede smitsomme sygdomme hos svin. Foranstaltningerne tænkes anvendt i en udbrudssituation eller i en situation, hvor der er en begrundet mistanke om udbrud, og er især rettet mod pkt. I-sygdomme. Over for pkt. II-sygdomme vil foranstaltningerne især blive anvendt som led i regionale eller landsdækkende bekæmpelseskampagner. Sådanne kampagner, der iværksættes i et samarbejde mellem de veterinære myndigheder og landbrugets organisationer, tager sigte på en systematisk bekæmpelse af en konkret sygdom med henblik på at få den pågældende sygdom udryddet.

Over for andre sygdomme kan foranstaltningerne tænkes iværksat, hvis særlige forhold nødvendiggør det, f.eks. hvor der foreligger forgiftningstilfælde, som kræver øjeblikkelig indgriben for ikke at spredes.

Til stk. 2 og 3

Bestemmelserne angiver, hvilke foranstaltninger der kan blive tale om at anvende i de konkrete situationer, jf. f.eks. Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 355 af 2. juni 1973 om ondartede smitsomme sygdomme hos svin. Opremsningen er ikke udtømmende. Således vil f.eks. nye bekæmpelsesmetoder kunne begrunde anvendelse af andre foranstaltninger end de nævnte.

Muligheden for at kræve ejendomme, områder m.v. afspærret, kan indebære, at både adgang til og fra den pågældende lokalitet hindres. I den gældende lovgivning – lov nr. 188 af 1. maj 1923 om ændring af 1920-loven – har landbrugsministeren hjemmel til at forbyde dans og forlystelser af lignende art på den pågældende egn. Nærværende bestemmelse, jf. ordene »afspærring af områder«, antages at indeholde en tilsvarende hjemmel, men denne anvendelse af bestemmelsen vil dog kun være aktuel i særlige tilfælde, f.eks. hvis en alvorlig smitsom husdyrsygdom er ved at komme ud af kontrol.

Til § 8

Bestemmelsen er en videreførelse og forenkling af det gældende princip i 1920-loven, hvorefter